

VU Research Portal

Oom Wim Go

Steijlen, G.I.J.

2018

document license
Unspecified

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Steijlen, G. I. J. (null). (2018). Oom Wim Go., Moluks Historisch Museum.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

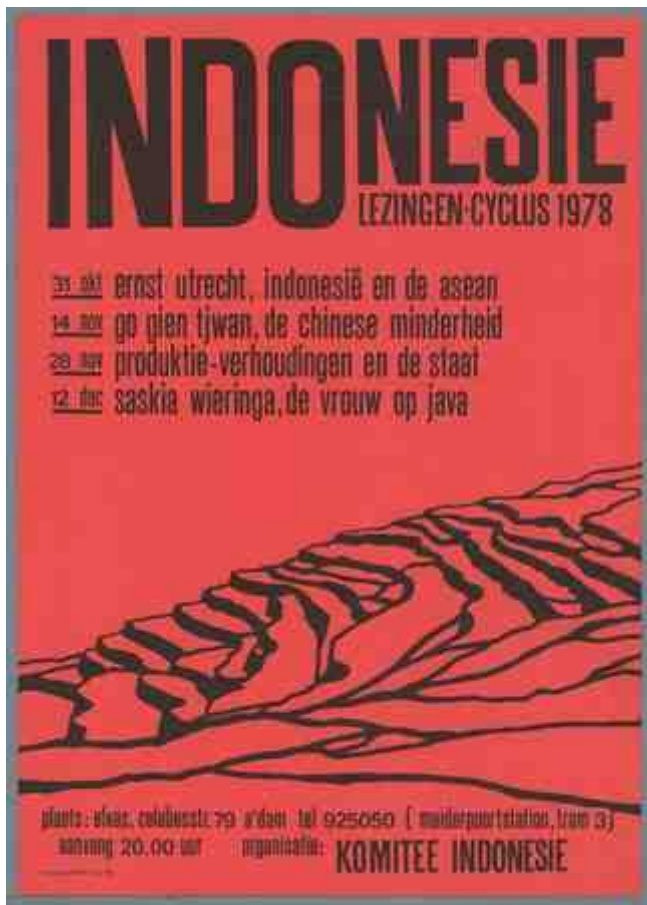
If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:
vuresearchportal.ub@vu.nl

Oom Wim Go

Column van Fridus Steijlen

Go Gien Tjwan is overleden. Een Molukse vriend belde of dat klopte. Hij had het via contacten in Zweden gehoord en wilde zekerheid. Helaas, ja, Go Gien Tjwan, Oom Wim Go zoals wij hem noemden, geboren in Malang op 22 september 1920, overleed op 27 september 2018 in Amstelveen. 98 jaar en vijf dagen oud. Zijn hele leven was Oom Wim Go strijdbaar. Hij had belangrijke omwentelingen in de recente geschiedenis meegemaakt en de geschiedenis bijna een hele eeuw doorleeft.

Persoonlijk leerde ik Oom Wim Go kennen toen ik betrokken raakte bij het Komitee Indonesië. Een solidariteitsbeweging, opgericht door onder andere professor Wertheim. De beweging protesteerde tegen mensenrechtenschendingen door het Suhartoregime in Indonesië. Daar was oom Wim Go als Indonesische balling ook bij betrokken. Hij doceerde in diezelfde tijd aan de Universiteit van Amsterdam, bij het Instituut voor Moderne Aziatische Geschiedenis (IMAG). Ooit deed ik bij hem examen voor een bijvak dat ik bij IMAG volgde. Hij maakte het mij niet makkelijk, integendeel. Omdat ik betrokken was bij de solidariteitsbeweging vond hij dat hij me juist het vuur aan de schenen moest leggen: “Onze mensen moeten beter presteren”, zei hij.

In 1954 was oom Wim Go in Indonesië een van de oprichters en actieve leden van de Baperki (Badan Permusjawaratan Kewarganegaraan Indonesia, Raadgevend lichaam voor het Indonesisch Staatsburgerschap). Baperki was opgericht door Indonesiërs met een Chinese achtergrond en richtte zich vooral op gelijkheid van Chinezen in Indonesië. Dat deed Baperki bijvoorbeeld door het oprichten van de Universitas Res Publica, omdat het voor Indonesisch-Chinese studenten moeilijker was om aan andere universiteiten toegelaten te worden.

Na de mislukte staatsgreep in 1965 waren leden van de Baperki dubbel slachtoffer. De coup werd in de schoenen van de communisten geschoven en het leger onder aanvoering van Generaal Suharto, die in 1966 president werd, startte een heksenjacht op iedereen die werd verdacht van communistische sympathieën. Omdat Baperki werd geassocieerd met de Indonesische Communistische Partij werden ook haar leden vervolgd. Er was bovendien sprake van etnische pogroms tegen Chinezen. Oom Wim Go werd ook opgepakt en als politieke gevangene vastgehouden. Oom Wim Go, ook werkzaam bij het Indonesische nieuwsagentschap Antara, werd na een aantal maanden vrijgelaten op voorspraak van zijn baas bij Antara, Adam Malik, die later minister onder Suharto werd.

Dankzij professor Wertheim kon oom Wim Go naar Nederland komen en kreeg een aanstelling bij de Universiteit van Amsterdam. Het was overigens niet de eerste keer dat hij in Nederland woonde. In 1951 en 1952 had hij hier ook al gewoond om in Nederland een agentschap van Antara op te zetten. Nadat hij een keer een staking had bezocht werd hij beticht van communistische activiteiten en in 1952 als persona non grata het land uitgezet.

Begin jaren tachtig merkte ik dat oom Wim Go nog meer 'studenten' had die ik goed bleek te kennen. Er waren wat issues met Molukkers en in de krant stonden berichten over de progressieve Molukse jongerenbeweging. In de wandelgangen vroeg oom Wim Go mij wat er aan de hand was en wat onze 'Molukse kameraden' aan het doen waren. Hij bleek een aantal persoonlijk goed te kennen omdat hij ze politieke scholing gaf. Niet in het openbaar, maar achter gesloten deuren. In die tijd werd intensief contact met Indonesiërs binnen een groot deel van de Molukse gemeenschap niet op prijs gesteld, dat werd gezien als verraad. En al helemaal niet met Indonesiërs die als links te boek stonden.

Met oom Wim Go is een strijdbare leermeester heengegaan. Een leermeester die ook een schakel was in de bewustwording van progressieve Molukse jongeren in de jaren zeventig en tachtig. En een leermeester die mijn Molukse kameraden indertijd ongetwijfeld ook het vuur aan de schenen zal hebben gelegd.